

hvis disse Love komme igennem, thi saa vil Spørgsmaalet øjeblikkelig blive brændende. Befolkningen er her vant til at gaa til Domstolene. Nu komme disse Medlemmer til Valgbestyrelsen og sige: Vi ønske os optagne paa Valglisten, her er vor Anmeldelse. Valgbestyrelserne ville svare Ja eller Nej. Enten optage de dem paa Valglisten, og da kunne andre klage over deres Optagelse, og Spørgsmaalet kan gaa videre, eller ogsaa optages de ikke, og saa kunne de selv klage hos Domstolene. Det er den anden Vej. (*Svend Høgsbro*: Biskopperne have Afgørelsen.) Ja vel, men jeg kunde godt gaa ind paa i sidste Instans at lade Domstolene afgøre dette Spørgsmaal. — Den tredie Vej at gaa er den, at vi tage en særlig Lovgivning. Men vi have jo ingen Dissenterlovgivning i Landet, og vilde man tage en Lov om alle afvigende Trossamfund i Landet, kunde man ogsaa tage dette Punkt med. Men der kommer Vanskeligheder. Hvis man siger: De høre til Folkekirken, vilde det være naturligt, om man gjorde det saaledes, at Folkekirken blev spurgt forinden, men det er vanskeligt at gøre, for Folkekirken har jo ingen Repræsentation. Man kunde sige, det er der ingen Grund til, det kunne vi klappe og klare uden videre ved en Lov. Ja, men tænk Dem et andet Trossamfund, det katolske f. Eks., vilde vi ikke mange Gange betænke os, inden vi sagde, ja nu høre alle de og de Mennesker til den katolske Kirke. Vi vilde vist sige, det er ikke en Behandling, det er os værdigt at udvise over for dette Trossamfund. Men er det ikke værdigt for os over for det ene Samfund, saa er det heller ikke over for Folkekirken, selv om denne understøttes af Staten, thi vi skulle ikke benytte denne Understøttelse til at paatvinge den Medlemmer, den ikke selv anerkender som saadanne. Jeg paapeger alt dette for at vise, at der er Vanskeligheder. Det ærede Medlem talte ogsaa om, at Frimenighedernes Præster uden videre burde blive brugte i Folkekirkens Kirker. Det kan der efter min Mening ikke være Tale om. Men det er der i øvrigt ikke Lejlighed til at afgøre ved dette Forslag. Det skulde være ved Loven om Brugen af Kirkerne, den ligger jo ogsaa for, men jeg tror ikke, at de

kunne komme ind under de Udtryk, der bruges der, og jeg tror heller ikke, at det vilde være heldigt efter deres hele Stilling.

Maa jeg blot, inden jeg gaar videre, sige over for det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), der specielt nævnte en Sag, som hans Blad havde haft om en Præst i Jylland, at det ærede Medlem virkelig ikke kan gaa ud fra, at hver Gang et Blad beskylder en Præst eller en anden Embedsmand i Landet for et eller andet, skulde Administrationen sætte sig i Bevægelse og lade foretage en offentlig Undersøgelse af vedkommende Embedsmands Forhold. Det vilde dog mange Gange — alle de ærede Blade ellers ufortalt — blive noget løse Forhold at undersøge paa. Men saa nævnedes det ærede Medlem specielt, at det skulde være den nuværende Kultusminister, der skulde have beordret den vedkommende Præst til at anlægge Sag mod Bladet. Derom skal jeg sige, at det ikke er Tilfældet.

Jeg har nu nogle faa Bemærkninger tilbage og deriblandt et Par til det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Holm). Han sagde, at Menighedsraadene vilde skaffe Ufred; idet de tvang mange forskellige kirkelige Partier til at forhandle med hinanden, vilde der skabes Ufred, hvilken Ufred vilde det ikke skabe trindt omkring i Menighederne! Men naar man staar paa det Standpunkt, maa man overhovedet ingen Valgret have, saa maa man overhovedet ikke have nogen Forsamling af nogen Art, det duer ikke. Hvilken Ufred skaber det ikke i Landet, at man ved Rigsdagsvalgene tvinger Folk her inde paa Rigsdagen til at forhandle sammen? Der kan blive megen Ufred deraf, og det sker, at der bliver det, men alligevel forliges Modsætningerne dog ret rart og godt, og nogle Resultater komme vi dog ogsaa til, saa Forholdene ere ikke saa vanskelige, og det samme gælder om Sognekommunerne og Amtskommunerne og saa fremdeles. Det er nu de borgerlige Partier, her er Tale om, men Mennesker ere de samme Mennesker, enten det er borgerlige Ting, de ere uenige om, eller det er om andre Ting, aandelige, kristelige og religiøse, som de ere uenige om, saa Forskellen er ikke saa stor, at det ikke bliver